

Eventyret om Ballerup og de Glemte Naturkræfter!

Nej til budget 2025!

Der var engang i en lille by ved navnet Ballerup, hvor alle troede, at lykken og fremtiden lå gemt bag legoklodser og træer plantet i midterrabbatter. Byens konger og dronninger, som sad i deres store rådssal, havde travlt, som var de troldmænd i en feberdrøm om en gylden fremtid. Kongerigets råd var stolte af deres visioner og havde lagt en stor plan for budgettet 2025. Men ingen, ikke engang den klogeste af dem alle, tænkte på, hvad der lå uden for deres vinduer: naturen

"Vi har gjort meget godt for børnene, de unge og de ældre,". "Vi har også tænkt på forebyggelse og trivsel!" Alle nikkede bifaldende. Men midt i alt denne glæde over bygninger og beton, var der én, der ikke kunne smile. Vi kan kalde hende Tornen. For hun vidste noget, som de andre i rådet havde glemt – naturen selv.

"Men hvad med naturen?" spurgte Tornen med en alvorlig tone. "Hvad med klimaet, miljøet, og vores børns fremtid? I tror, at I kan løse Ballerups klimaudfordringer med et par træer i midterrabbatten og ved at tvinge borgerne til at energioptimere deres hjem. Men det er ikke nok! Vi mister arter i naturen hver eneste dag, og I har glemt at tage ansvar for det grønne, vi engang passede så fint på."

Alle så på hinanden med forundrede blikke. "Vi har plantet træer, har vi ikke?" spurgte en af de ældste medlemmer. "Og vores spildevandsplan, hvad er det!"

Men Tornen rystede på hovedet. "I har glemt at handle, træer i vejrabat er ikke skovrejsning og der flyder forurening fra vores søer, åer og render ud i fjordene. Og I har ikke engang formået at separere kloakkerne i hele kongeriget. Sidste år døde alt levende i en af vores søer, og hvad gjorde I ved det? Ingenting! I kigger på kort over lavbundsområder og tænker: 'Åh, de bliver da fin natur en dag.' Men de bliver ikke fin natur af sig selv! Der skal handling til NU!"

Kongerigets råd sad stille. Ingen vidste, hvordan de skulle svare. De havde travlt med at bygge, og de troede, at det var nok at plante lidt her og der. "Vi har kun 3% tilbage af separat kloakering, så det er vel ikke så slemt," forsøgte en anden råds mand at sige.

Men Tornen rejste sig og talte med en stemme så klar, at selv fuglene udenfor vinduerne standsede op. "Tre procent kan være forskellen mellem et sundt miljø og en katastrofe. Vi har syltet vores vådområder i årevis, fordi I har brugt pengene på byggeri. Hvad har I tænkt jer at gøre ved det nu, når vi står over for de største udfordringer nogensinde med klimaet?"

Rådsformanden forsøgte at glatte ud. "Men vi har så mange andre ting at tage os af! Vi kan ikke tage midler fra børnene, de udsatte, de ældre eller skolerne."

"Det er ikke et valg mellem mennesker og natur!" udbrød Tornene. "Vi har brug for naturen for at sikre borgernes fremtidige sundhed og trivsel. Hvis I ikke sørger for lavbundsområderne, skovrejsningen og vores vilde flora og fauna, vil vi tabe kampen om klimaet. Det handler ikke om at vælge én ting frem for en anden – vi kan gøre begge dele, og ikke fanges af små tanker og hurtige løsninger."

Og så fortalte hun om alle de arter, der allerede var forsvundet fra kongeriget – 2.500! Ikke bare dyr og planter, men hele arter, som engang havde fyldt skovene og engene med liv. "Hvis vi ikke vågner op og handler nu, vil det koste os dyrt. Statsmidlerne til lavbundsområderne og skovrejsning er der lige nu, men de vil forsvinde igen, og det er nu der skal handles. Og det vil så betyde øgede udgifter for borgerne i fremtiden!"

"Pengene er der jo allerede!" sagde Tornen. "Det groteske er, at det er viljen, der mangler. Vi skal tænke innovativt og handle nu, før det er for sent. Ballerup skal være en grøn kommune, ikke bare i ord, men i handling!"

I det gode eventyr, ville historien ha fortsat:

Byens råd begyndte at forstå, at de måske havde været for optagede af alt andet, og havde glemt at tage vare på det mest værdifulde i verden – naturen.

Og så skete der noget magisk. Rådets medlemmer begyndte at tænke anderledes. De forstod nu, at hvis de ville sikre både deres børns og ældres fremtid, måtte de tage vare på naturen, skovene, søerne og åerne. For uden dem ville Ballerup aldrig kunne trives. De besluttede at handle, og satte nu ekstra penge fra puljen af, til både lavbund og naturprojekter, til skovrejsning og urørt skov, samt til at sikre at alle søer, render og årer, fik en hjælpende hånd de næste 4 år.

Og således endte det med, at Ballerup, begyndte at blomstre igen. Ikke kun med bygninger, men med vilde blomster, grønne skove og nye naturområder samt rene søer.

For de forstod endelig, at naturen var deres sande rigdom - og at det aldrig var for sent at gøre det rigtige - og rette op på klimaudfordringerne i det lille kongerige.

Men sådan sluttede eventyret ikke lille kongerige i Ballerup!
Derfor rejste Tornen sig, pakkede sine papirer sammen, og smækkede med døren da hun gik.

Med venlig hilsen

Kate Svarrer
Mobil: 2042 7426